

Et Overfald paa Landevejen

Af Niels H. Ishøjer, Kundby

Det var op imod Jul i 1831. En Gaardmand og hans Karl havde været i København med et Læs slagtede Svin, Smør og

Æg, og hvad Landbruget havde at sælge dengang. Det foregik jo med et Hestekøretøj og tog lang Tid, thi de maatte »bede« flere Gange i Kroerne for Hestenes Skyld. De kunde ikke køre i eet Stræk. Det kunde endda være strengt nok for Hestene. For Mennesker var det ogsaa en trættende Tur i en stiv Vogn. Men de havde faaet Agestolen hængt op i Læderremme, det bødede noget paa Rystelserne.

De havde fodret Hestene i Lindenberg Kro, og nu skulde de se at komme hjem. Manden betalte Værten og vilde saa køre hjem. Denne fraraadede ham at køre saa sent. Det var henad Midnat. »Bliv her til i Morgen, det er meget sikrere at køre om Dagen«. De var saa kjendt fra mange tidligere Besøg i Kroen. »Thi her er saa mange Mennesker i Kroen, og de har set, at du har saa mange Penge, og de har ogsaa nok lagt Mærke til, at du mellem os sagt er temmelig fuld af de mange Lidkøb, du har faaet i Dagens Løb«. »Nej, det kan der ikke være Tale om. Jeg skal være hjemme til i Morgen Formiddag, min Nabo er død og skal begraves i Morgen«.

Saa kørte de — Karlen kørte, og Gaardmanden sad og sov. Fra Lindenberg Kro er det den første Kilometer meget ned ad Bakke, saa det gik rask. Hestene var raske til Bens og længtes efter at komme hjem. Men da det begyndte at gaa op ad Bakke, slog de over i Gangart. Det var der, hvor Skoven begynder, omtrent ud for Vejen, der drejer af ind mod Skibby. Da sprang der en Mand frem og greb Hestene ved Hovedtøjet og raabte, om de kunde sige ham, hvad Klokken var. Karlen svarede, at han vidste nok, hvor mange Klokken var, og raabte, at han skulde slippe Hestene. Manden, en stor Karl, skældte ud og rykkede i Hestene og forsøgte at dreje Vognen paa tværs af Vejen. Kusken piskede paa Hestene, saa Fyren maatte slippe sit Tag i dem. Saa var det nok hans Plan, at han skulde faa Tag i Gaardmanden og trække ham af Vognen. Men Hestene havde allerede nu Fart paa, og det hele foregik meget hurtigt. Idet han var omtrent ud for Vognen og havde strakt Armen ud imod Manden, ramte Kusken ham tværs over Ansigtet, saa han tumlede tilbage, og de opskræmte Heste for hurtigt forbi og op ad Bakken.

Nu vaagnede Gaardmanden saa meget, at han mumlede: Det var godt gjort, min Dreng. Der reddede du baade mig og mine Penge. Det skal jeg huske dig for!«

Dagen efter — ved Begravelsen — fortalte han de andre i Følget, hvordan han var blevet overfaldet. Hvorledes han havde

taget Røveren og kastet ham mod Vejen, og at Vognen var gaaet over ham!

Karlen, som hed Hans, sagde ikke noget, men da det blev Skiftedag, skulde han rejse. Han havde faaet Plads som Materialkusk paa en af de smaa Herregaarde Sønden for den Linie, hvor Jernbanen nu gaar. Belønningen fik han paa den Maade, at han blev snydt for hele Aarslønnen. Han fik kun en stumpet Vadmelstrøje. Han skulde have et helt Sæt Vadmels-tøj, 2 Blaalærreds Skjorter, 2 Pund To o. m. Karlen var min Fader; han var kun knapt 19 Aar gammel, men han sagde, at han ikke var bange. For det første vidste han nok, at det var Gaardmanden og hans Penge, det gjaldt. »Og jeg var stærk! Jeg kunde staa i en Skæppe og lægge en Tønde Rug paa Nakken, og desuden var jeg saa rask til Bens som en Hare. Endelig havde vi, som det brugtes dengang, fem Vognkæppe«! Men naar jeg som saa ofte passerer den Vej, tænker jeg altid paa min Faders Oplevelse der.